POBLE NOU

REVISTA

Gravat d'Eiximenis

SUMARI

Ales (editorial).— Valorització del lèxic, per Domènec d'Eiximenis.—Contes estrangers: L'elegit dels somnis, pel Comte Villiers de l'Isle Adam.—Retorn, per J. M. Rovira Artigues.— El cascavell, per Salvador Perarnau.— Instants: Divagacions de dia de festa, per èspir. —Lletres nostres: «La Tarda Oberta», per Hèctor d'Albors.—Des de l'exili: La temperança, per Roc.—Tribuna: Ja el teniu...?, per P. M. P.; El misteri dels anys, per J. B. C.; Fulls de calendari, per S. R. i R.—Premsa Catalana.—Innocència... o ignorància, per M. Filella i Llobet.—Tristesa, per M. de Prada i Reinal.—Veus i Crits: Col·laboració femenina, per Jordi Sensat.—L'eterna llei, per D. Gimenez i Botei.—Poble Nou enfora.—Retallets.—Urbanització i Millores.—La diada dels Reis, per M. Moreno i Olivan.—Carnet de Noves.—Cartell Poblenoví d'Actes i Festes.

Xampany
LINCOLN
Caves a
Sant Sadurní de Noia
Telèfons 447 S. M. i 888 S. M.

P. Mora
Sastre
La Casa que ofereix les millors qualitats als mínims preus
Passeig Triomf, 24 Poble Nou

Reservat per les pastilles
"Lesber"

Fàbrica d'Articles de Pell
Josep Salvadó
Petaques - Cinturons
Carteres - Moneders
Especialitat en els encàrrecs i reparacions
Passeig Triomf, 72 Poble Nou

Francisco Domini
Pere IV, 172 Telèfon S. M. 184 Barcelona
Tallers de Caldereria d'Aram i Ferro
Aparells i Tuberies - Auto-claves i serpentins - Destil·leries

Cafè Ateneu del Poble Nou
Martí Torras (Martinet) Telèfon S. M. 555 Wad-Ras, 208
Licors de les millors marques - Ressopons económics
Preus limitats en les begudes - SALÓ DE BILLARS

ANY V 15 GENER 1928 N.º 70

POBLE NOU

REVISTA

Ales

Aquesta transparència tendre del cel, fa anhelar ales. Ales per a volar espai amunt i esdevenir cavaller damunt del vel rosat d'una boirina. Ales per a perdre's en la immensitat sideral i ésser rei omnipotent dins la total claror. Ales per a ésser germà del Sol i per a festejar amb una estrella.

¿Per què, Senyor, no ens haveu fet el cos alat, amb la gràcia espiral de l'oronell i amb la lleugeresa recta de la sageta? Ara som uns cucs del fang i l'ànsia del blau ens esgota, ens consum, ens incendia. Volem atènyer l'infinit, submergir-nos en la tofa cèl·lica, banyar-nos de blavor, saturar-nos de llum. El nostre clam anhelant, però, és ofegat per la mateixa immensitat que l'altifica.

Larves de carn que som, volem emprendre el vol com la papallona. Ens és defès, però, llevar-nos la túnica de la crisàlide. I l'enyor del cel—melangia blava—com més penetra ànima endins, més esbatana d'avidesa els finestrals dels ulls. Voldriem ales per a remuntar-nos en un vol magnífic dalt de la punta més elevada de l'astre més distant. Voldriem ales per a encegar-nos de llum zenital i de celistia. Ales per a encetar amb les dents l'esfera celeste—fruit de pell blava, turgent i tivant, color d'or per dedins. Ales per a agombolar boirines en un joc rioler de voluptat. Ales per a maquillar la faç pàl·lida de la Lluna de gener. Ales per a besar la blavissa sina etèria i xuclar els raigs violeta del mugró solar. Ales per a purificar l'ànima espai endins, i devenir estel.

Ales. Ales. Ales. O. Maragall, quines immenses ales posseïes, invisibles, en crear la serenor del «Cant espiritual»! O, Lindberhg!, com aletejava el teu cor en dibuixar el poema heroic, èpic, de l'Atlàntic vençut!... Per a nosaltres, també, mortals i pobrics, volem la gràcia de les ales, de les ales invisibles, de les ales cordials. Res no hi fa que, com Icar, se'ns fonguin les ales—o, ales!—si abans hem abastat un bocí d'èter de blau puríssim!

Valorització del lèxic

Les paraules, per no ésser menys que d'altres coses, veiem, amb alarma, com van gastant-se lentament. Dins la classificació gramatical d'elles, trobem una acceleració seriosa en unes més que en altres; el poble dels adjectius és el més damnificat. N'hi ha que fa realment quimera sentir-los; completament caducs, com vells als noranta anys, ni tenen força ni esma. I dintre d'aquest poble d'adjectius, particularment, certs individus. N'hi ha molts i han estat tan actius que, pobretsl, davant la mort, busquen la companyia d'un braç d'Hèrcules. Veieu-ne la mostra: els «grans» artistes. Els «artistes», solets, no són prou; necessiten la crossa del «gran»

El desgast és palès, però, en tots els adjectius i àdhuc en tot el lèxic. Una de les proves realment representatives la trobareu en els periòdics d'esports i més en vigílies d'una interessant partida. Es còmic com els redactors s'escarrassen per fer entendre el grau de sensació de la partida en qüestió. En termes més o menys iguals, us diuen: «S'ha abusat tant dels adjectius en ponderació de l'interès, que ara no els trobem prou contundents per a valorar l'emoció del cas present. S' ha parlat, en altres de menys importància, de la «màxima emoció», i semblant afirmació venia un xic baldera. Però—i ho diuen amb un posat seriós, com de respectables filòsofs—ara sí, ara hi és justa; mai com ara serà tan veritat que la «màxima emoció» és en aquesta partida».

Doncs, bé; aquest «màxim» hi és tant o més desproporcionat. Qui sap el lluny que deu ésser la màxima emoció..!

Es queixen i de ningú més que d'ells és la culpa. ¿No fan riure semblants esforços?

La vida ordinària està farcida de casos com aquest, i tanmateix veiem que no hi ha remei prou eficaç per aquesta anèmia del lèxic. El que fa quimera és que sigui sobre el paper; sembla que haurien de tenir el seu valor veritat, però no és així. Per fer-nos entendre és necessari un reforç, sempre equívoc. Tots els qui escriuen han estat influenciats de la desvalorització del parlat. Així veiem infinitat de casos on són acompanyats d'adjectius els adjectius, volguent-los-hi dar més força. I passa el revés.

Quan una cosa és bona, quina necessitat hi ha de dir que és «molt» bona? Si no hi res més bo que el bo, ¿per què posar «molt» bo? Completament conformes, si una cosa no és prou bona, que es digui; però no quan es preté presentar-nos el «molt» bo més bo que el bo, car al dir «molt» no vol pas dir «tot». El bo dit a seques, sempre serà més bo que el «molt bo». El mal té arrels profundes (no, «molt» profundes) i, com hem dit, el remei és, no «molt» difícil, sinó difícil.

L'excessiva propagació — malaguanyada!—de l'adjectiu «artista», ha produït el seu desgast més que en cap altre, tant més quan l'artista—i no cal dir «artista-veritat»—potser encara ha de néixer. ¿Us feu, doncs, el càrrec de la quantitat d'artistes que no arriben a artistes, que poblen la terra? Tanmateix en tenen un cert nombre de graus; alguns, potser, ja en tenen o n'han tingut prou per ésser-ne, mes a la majoria els falta encara «molt» camí.

D'ací ve l'estranyesa d'alguns i que es combatin afirmacions senzilles, sense ponderacions enganyoses, en les quals realment no és possible més veritat.

Recordo un pròleg a un llibre de versos estremenys, escrit per Maragall, en el qual deia: «Ací teniu un llibre de poesies .¿ Creieu que cal dir res més? Dir: «això és una poesia», és ja tot el que pot dir-se d'una poesia. Si volguent-ho ésser no ho són, llavors caldrà dir-ho; mai no, si són veritat.

Son cóses que no haurien d'ésser, però que són, han estat i seran. Esgarrifa pensar, quan passi el cas dels redactors d'esports, en els esforços sobrehumans que s'hauran de fer per dir una cosa amb tot el seu valor a causa del desgast, aparentment inexistent, que el lèxic sofreix des que és lèxic; no ací, ans bé a tot arreu.

Llavors serà precís crear nous mots que convencin del tot, de les coses. Els diccionaris hauran d'ésser una mina inestroncable d'adjectius gradualment classificats. Potser seria convenient el dir d'un aspirant que té, per cas, 89 graus d'artista!..

DOMENEC d'EIXIMENIS

En un món lleig i desgraciat, l'home més ric no pot comprar sinó lletjor i desgràcia.

Bernard Shaw

L'elegit dels somnis

pel Comte Villiers de l'Isle Adam

En novembre de 1887, el jove poeta Aleix Dufrêne vivia, de feia pocs dies, en una cambra parada del carrer de La Harpe, al quint pis d'una casa molt vella esdevinguda estatge d'estudiants.

Aquell vespre, per celebrar els seus vint-i-un anys, havia reunit, davant un ample cossiol de ponx, dos ex-companys de classes, gairebé de la seva edat: el pintor J. Bréal i el músic Eusebi Nédonchel.

Les cigarretes havien fet tornar nuvolós l'aire de la cambra, sanejat, ça com lla, per una foguera clara. La conversa bastant joiosa a la primeria, s'havia agreujat pels volts de la mitja nit. Hom agitava, alesho-res, qüestions abstractes d'art, d'*estètica*. Aleix les escoltava distretament, de fet dir, persuadit que els artistes que prenen el séc de les teories no es destinen sinó a envellir, evitats de la gent, i bo i barbotejant, per tot cabal, crítiques almenys negligibles. Menyspreava com a cosa inútil *fins i tot de dir-ho*, ja que damunt les vies cal que hi hagi pols, és a dir que, al fons, cadascú no fa sinó allò que CAL que faci i no troba sinó allò que REALMENT *ha cercat)*.

Bugies, damunt l'escalfaplanxes, il·luminaven la cambra. Hom entreveia, contra el capçal del llit, una porteta, sens dubte clavada feia molt de temps. (Gairebé totes les les cambres d'hotel en tenen, d'aquestes comunicacions). Aquella acabava de mig badar-se tota sola feia alguns instants: el pestell, rovellat, havia caigut per sí mateix, i penjava encara d'un cargol. Hom destriava una feble lluïssor a la juntura dels taulons; i, durant els apaivagaments de la discussió, sospirs engorgolats, anhelants i pressosos (gemegats en el més enllà d'aquella porta), arribaven als joves conversadors.

—Ah! tanmateix!—digué, al capdavall, el pintor Bréart, tot baixant la veu.—Què hi ha a l'altra banda?

—I si ho anéssim a veure?—murmurà Nédonchel.

Tots dos s'havien aixecat, però Aleix, més prompte, anà a plantar-se contra el batent de la porta, s'hi encastà amb els braços creuats, i, amb un aire de tranquil lirisme que entabanà sobtament sos dos amics:

—Ah! Bé ho pressento i endevino, jo, el que hi ha, darrera aquesta porta!—exclamà.—*Deu ser, ben segur, algun antic monarca d'algun estat perdut de l'Orient; un despossetït que els atzars de l'exili i la riota dels mundans deuen haver conduït a aquest cau. Jo em penso que rau allà, tot imperant damunt un llit de campanya, amb els ulls plens de melangia i de furor. Vora d'ell jeu alguna saca plena de diamants i d'or; i, pensívol, estrenyent un ceptre que s'ha emportat de nit, s'abandona indiferentment a l'agonia. D'aquí vénen aquests sospirs pregons!... Doncs bé: per què hem de contorbar el seu suprem somieig? Penso que cal que respectem la seva solitud augusta i visionària. Deixeu que m'adormi enorgullit d'un aital reil N'hi ha per a somiar bells somnis!*

Bréar i Nédonchel havien escoltat bocabadats aquest parlament. Refets de llur colpiment, es miraren; i, tranquilitzats pel plàcid somriure d'Aleix:

—Vaja!—exclamà Nédonchel.—Per ma fe que havia cregut... que parlava seriosament.

—Jo encara n'estic astorat—afegí J. Bréart.—Però ara siguem positius: cal que ho anem a veure. Veus? No has sentit?...

Algú de molt malalt, ben segur! algun pobre diable!

—Homes de poca fe!—respongué Aleix Dufrêne deixant pas, després d'un arronçament d'espatlles.—Ah! Voleu *comprovar?* Voleu *veure?* Voleu *realitat?...* Doncs bé! aneu-hi!.. Però recordeu-vos del que us dic: si passeu aquest llindar, *mai no tindreu talent.*

Tot dient això, devallà altra vegada cap a l'escalfapanxes, s'assegué a la cadira de braços i es posà a burxar els tions.

Eusebi Nédonchel i J. Bréart, després d'un moviment de cap, obriren la porta de bat a bat. Donava a l'ultim recó de replà d'una escala estreta i miserable, dita de servei. Davant ells, tres graons conduïen al clos mig obert d'una golfa d'on procedien la lluïssor i els sospirs.

Havent trucat sense rebre resposta, van entrar.

En aquella cambreta sota teulada, d'una especial fetidesa, de teules balderes en llur morter, un llumenet pròxim a arrupir-se brillava, pobre estel, damunt la repisa d'una mena d'atri, sense foc ni cendres.

Una cadira desempallada, una ombra de taula, una escudella sota una finestra interior, dita *de tarja,* oberta a la teulada; i, dins un enfonsament, en el lloc més ombrívol de la cofurna, un jaç, damunt el qual, un home molt vell, amb parracs de captaire, amb cara embrutida i blanca (en la qual ja es transparentava el Cap de Mort), semblava subjecte a ranera, amb l'esguard fix, tot estrenyent amb la mà dreta penjant, un garfidor de drapaire. Era la misèria paorosa, la vetlla de la fossa comuna. No hi havia res a fer. L'hora de l'alliberament estava per sonar.

Horroritzats d'aquest espectacle, els dos joves reculaven; i, havent tancat la porta, sense cap paraula, tornaren a entrar a la cambra d'Aleix, amb els ulls engrandits i tapant-se al nas.

—Una mica desdaurat, el teu monarca!—murmurà aviat J. Bréart.

—Emmusteït una cosa de no res, el teu príncep!—recalcà Nédonchel.

Li feren avinent el que havien vist.

Havent-los escoltat en silenci, Aleix sacsejà, amb l'ungla del dit xic, la cendra de la seva cigarreta.

—Sí—digué amb un sospir:—veu's-ho aquí. És el que jo deia: mai no tindreu talent.

—Ah! Però ja ets absurd!—exclamà Bréart.—On s'és vist! A dues passes d'un mort, com qui diu, fas el profeta d'estar per casa! Com si això tingués que veure amb el talent!

—Vaja una relació!—rondinà Nédonchel.

—Separem-nos: és tard!—digué Aleix.—Jo m'encarrego d'avisar a baix demà al matí.

Begueren un darrer vas. En acabat, després d'una banal estreta de mà, els dos artistes jovenívols davallaren, tot dient-se a cau d'orella mant acudit faceciós d'una mena fúnebre, adreçat al poeta i a son rei destronat.

Aleix sentí el batre de la porta de baix. Havent-se acostat a la finestra, va sentir pujar del carrer fins a ell les rialles (una mica ensombrides, però) de J. Bréart i de Nédonchel. Quan llurs passes i llurs veus s'hagueren perdut en el llunyedar, tornà a dins per tancar-se d'un tomb de clau.

—Els trencaoracions! els toixos!—murmurà el poeta.—¿De quin servei han estat, per a aquest morent, aquests dos plagues?... De no cap. Valia la pena, ves, de burlar-se del meu somieig per a anar a esparverar-se d'una ombra i tornar a ço que és real tot tapant-se el nas!... Veu's aquí què cosa és no tenir gens de talent. Menyspreant ço que és Imaginari, única cosa real *per a tot artista que sàpiga comandar a la vida que s'hi conformi,* han preferit d'apel·lar a llurs sentits tot figurant-se que pot *veure's el que hi ha!*—En fi: ja que m'han creat un deure, anem-hi.

Tot dient això, tornà a omplir un vas de ponx, a guisa de cordial, per oferir-lo, si encara en fos hora, a son misteriós veí. Després, obrint de bell nou la porteta,

entrà dins el cau.

Sens vacil·lació s'acostà al dissortat, i, tot decantant-se, amb accent d'interès i de bondat:

—I bé, *majestat*—digué:—vejam, vejam. Sembla que la cosa no marxa.

En oir aquestes paraules, el vell Pobre s'estremí com a d'una esgarrifança mortal; però, amb estupor d'Aleix, trobà forces per a aixecarse, per a recolzar-se, per a mirar son visitant en silenci, amb una freda solemnitat. El poeta va allargar-li el vas, que ell rebutjà amb son dit.

—Ah! Sou vós, jovel—articulà amb veu molt baixa el vell, mig expirant i amb paraules trencades.—Us he sentit. Sí: reconec... la vostra veu. Heu parlat... d'un rei, d'un desterrat... Jo també... sóc un somiejador. He despès la vida en els somnis!... M'heu confortat, suara: m'heu proporcionat el darrer!... Els somnis!... És tan bella cosa!... Però... vagant pels carrers, cada nit, en una capital... hom troba de vegades... mitjans gairebé de realitzar-los!... Només el costum fa que un home ho menyspreï... això!... No obstant... si un hom és sobri, i té compte, i inverteix bé les troballes... hom esdevé rei... amb els anys!... Mireu!

I fent un esforç penós, amb el cap de son garfidor punyent, que semblà lluir com un espectre entre les seves falanges descarnades, mig partí la tela de son jaç. Bitllets en manyocs apretats, pedreries i papers d'or aparegueren.

A llur esguard, ell tingué, en la fondària dels ulls, com la brusca flama d'una llum que està per apagar-se.

—Ah! ¡Que vegades... quan albejava... tornant aquí... que vegades, tocant, palpant aquest tresor damunt aquesta màrfega lamentable, he viscut minuts meravellosos!... Podent incorporar els meus somnis, els posseïa com a reals...

La mort oprimia l'horrible pobre, i semblà acuitar-se.

—Ja que en sou digne, us faig mon hereu. Però... una cosa: no torneu a veure els vostres amics: es diuen *temps perdut*. I ara, a reveure!... Hi ha prop de mig milió, aquí. Quan m'haureu tancat els ulls, preneu-ho, fill meu!... i continueu els meus somnis!... Jo... jo em desperto!

Un surt el sacsejà: son cos esdevingué rígid, i rígid tornà a caure.

* * *

Avui en dia el poeta Aleix Dufrêne, havent vist quintuplicar-se en alguns mesos el seu heretament, a base d'operacions financieres de les més sòlides, viu a l'India, en ple Nepal, en un castell-palau que és al bell mig d'una hisenda de les *Mil i una nit*. Oblidívol, tanmateix, de sos dos amics, hi mena una vida de rajà.

J. Bréart i Eusebi Nédonchel romanen a París. Tots dos, com a nobles *estètics*, s'atarden cada vespre, al fons de les tavernes concorregudes pels nostres joves escriptors futurs, als quals s'esforcen, a cop de teories, a demostrar que *cal sempre veure les coses...* AIXÍ COM SÓN.

J. Folguera i J. Carner, trad.

Retorn

He fet ma ruta en apuntar l'albada,
i ara sóc ple de serenô i de pau;
duc en el pit la saba perfumada
dels pins, i l'aire d'aquest cel tan blau.

I retorno a la vil·la, quan el dia
s'aclara amb la mirada d'un estel;
i prop la font mon cor assaboria
la pau del jorn, com un present del cel.

J. M. ROVIRA ARTIGAS

Salvador Perarnau

L'Art i la Vida

Conferència del poeta i publicista Salvador Perarnau, a l'estatge de l'Agrupació Excursionista Júpiter (Passeig Triomf, 50), el dia 27 de Gener de 1928

Entrada lliure — A les 10 de la vetlla

El cascavell

Quan era encara molt menut,
per l'ampla carretera
i entre la polsaguera
trobí un cascavell perdut.

El collí, i una musica
damunt dels dits ressonà.
Quina cosa més bonica!
El vaig cloure dins la mà.

I acostant-me'l a l'orella
el feia dringar ben fort.
Ai!, que la musica aquella
se'm ficà dintre del cor!

Se m'enduia l'alegria
corrent carretera enllà
i em semblava que tenia
tot el món dintre la mà.

Feia un so com de rondalla,
cada vegada més dolç.
Que és bonica la troballa
d'un cascavell dins la pols!

A voltes encar repica
endins del cor, molt pregon...
i aquella seva musica
duu la bellesa del món.

I el veig dintre cada cosa,
el porto en cada sentit
i a voltes fins se me'l posa
penjat al coll, el neguit.

Ara que sé que la vida
feta d'engany i il·lusió,
és veritat i mentida
i mig fosca i mig clarô.

Ara que em sento a tothora
el cor trist i l'esguard dolç
i duc l'ànima que plora
com cascavell dins la pols,
em plau recordá una mica
el so d'aquell cascavell
perquè la seva musica
em fa veure el món més bell.

Feia un so com de rondalla
cada vegada més dolç.
Que és bonica la troballa
d'un cascavell dins la pols!

Jo tinc l'ànima enternida
d'aquest record de menut,
ara que em sé dins la vida
com un cascavell perdut.

¿Per què la vida és ploralla
i és també somriure dolç?...
Que és bonica la troballa
d'un cascavell dins la pols!

Salvador Perarnau

I N S T A N T S

Divagacions de dia de festa

—Us confesso que no comprenc ni trobo fonamentades aquestes diatribes contra la nostra joventut actual.

—¿No veieu aquesta febre per les danses modernes? ¿Tota una família dinant fora d'hores per un partit de campionat? ¿Aquesta incivil desconsideració per arrabassar un seient al tramvia? Tota plegada, la nostra generació ha abdicat de la jerarquia del bon to i ha perdut les regnes del sentit moral.

—Així vós us declareu enemic de tot el que és massa actual. Blasmeu aquesta fesomia peculiar que han aportat els dinamismes tècnics del nostre viure cosmopolita.

—No sóc un retrògrade. Jo accepto que hi hagi els avenços científics, que són un patrimoni per a la benestança social. Però no involucreu el que és pròpiament un atuell que registra les polsacions o que medeix les distàncies planetàries amb un jazz-band que amb ses dissonàncies us fa malbé el cuc de l'orella.

—Així, ¿quines orientacions caldria adoptar per a fer girar les coses a mesura del vostre tarannà?

—Jo opino que l'home és massa negligent de cultivar el seu esperit amb els alts problemes que hi ha en el nostre viure quotidià. Cal bregar els nostres sentits en l'adversitat i ésser més generosos per al pròxim. Avui es fa llei consentida que, tant en la branca del comerç com en la de la indústria, àdhuc en la dels literats o artistes, tothom cerca el triomf fàcil encara que s'hagi de passar per damunt del company. ¿No revela això ben a les clares que ens manca molt el sentit ètic?

—A tot el que dieu, en totes èpoques, des que el món és món, podríem aplicar-hi les mateixes paraules vostres. Tota cosa del món té adob sempre que la generositat dels homes fos ben afinada. Però, ¿quan podrà l'home desencarnar-se d'aquesta cosa que n'és l'essència mateixa? ¿D'aquest «ego» dèspota i inapel·lable?

—Quasi ens hem separat de la nostra qüestió. No vull pas dir que calgui fer un organisme nou. Jo només sirgo per a salvar la humanitat d'aquesta onada de materialisme concupiscent que ha envaït les nostres llars.

—¿Quins mitjans emprarieu per atraure la gent cap el nostre clos?

—Cal fer conferències que enforteixin la raó del viure. Que afinin la nostra sensibilitat pel costat de la bellesa i de la sana joia del mar i la muntanya.

—Tindrem sempre un nucli molt reduït de jovent que seran bons per fer un llibre de poemes, un pom de ginesta o per tenir una botiga per a vendre-hi a la menuda. Hem de fer esbargir aquest jovent per a que adquireixi una iniciació despresa per a tota acció digna, per a que posi els peus a rotllo a tot blasme que fereixi els sentiments llurs. Que exerciti la seva musculatura en fer parets i en coses pràctiques que siguin útils en les trifulgues del viure. Els catalans estem plens de *seny*, però és un seny especulador fet de cara a la pesseta. Jo penso que de cada català sortiria un bon regentador de cooperativa o un organitzador de festa major, però que ben pocs foren capaços de treure's del davant del portal un munt d'escombraries pels propis mitjans; sempre esperaran que es formi una junta de sanitat que disposi el què s'ha de fer. Hem de despertar l'acció que cadascú tingui dintre seu; un ideari que el faci obrar a l'unissó dels esdeveniments. Si tots anem encantant-nos amb el flabiol, la pastoreta i amb les runes arqueològiques, esdevindrem vells abans d'hora. Som com uns taps de suro en un toll en el qual anem fent pausadament cercles concèntrics sense llançar-

nos al corrent de la nostra època. Les eines ben actuals, per ara, són la jazz-band, la boxa i tots els altres jocs de violència. Cal que els elements més aliens a les nostres coses, puguin trobar-se allà on sigui i ferlos dels nostres grups de cultura. I la mesura que s'imposa per anar contra aquests corrents de jocs de violència que estan tant en boga arreu, és que els nostres, en qualsevol partida, no n'ixin mal parats i sàpiguen sortir victoriosos encara que només sigui per punts.

XÈSPIR

LLETRES NOSTRES

«La Tarda oberta»

De la ciutat de Windsor (Anglaterra), hem rebut, pulcrament imprès, el volum de poesies de Jaume Agelet i Garriga, titulat "La tarda oberta". Aquest llibre revela un esperit de poeta tot encès d inquietuds de colors i d'harmonies. Una llum daurada, d'or vell, però dringant com un matí de primavera, plana en la major part de les composicions de Jaume Agelet i Garriga. Aquest poeta esguarda el paisatge i les coses que volten el seu món objectu, i les canta d'una faisó emocionada i tendral i ben subjectiva. Així diu que "suren en l'aire obscurs olors de roses", que són les "cireres corpreses", que "vibren portes i balcons", que els ocells "foraden els aires", etc. Gairebé cada vers de totes les composicions que integren el llibre, conté una imatge metafòrica. Agelet i Garriga és el poeta, diríem, de l'adjectivació subjectiva.

Si bé la forma mètrica de les seves composicions és ben lliure i no es subjuga a les exigències dels versos tallats sil.làbicament, els seus poemes són plens de gràcia i, encara, d'una gràcia ben serena, ben clàssica. Versos de vuit síl.labes o més, alternen dintre el marc d'una mateixa composició amb altres versos de tres síl.labes o menys; amb tot i aquesta llicència anàrquica, una disciplina de bell dir, una preocupació tothora estètica mou la ploma del poeta. Aquesta forma tota plena d'encís i de frescor, fa que cada composició esdevingui una cançoneta qui es duu ella mateixa la música— diríem.

Sorprèn d'aquest llibre, com hem dit en començar, la seva pulcritud d'edició. No pas sols la cura esmerçada en la presentació i enquadernació del volum, belles i d'alt gust, sinó també la depurada correcció ortogràfica, bo i esent imprès el llibre tan lluny de Catalunya. De quants i quants editors d'ací no es pot dir parella cosa!

Jaume Agelet i Garriga ratifica amb escreix, amb "La tarda oberta", el poeta ja ben acusat del seu primer llibre "Domassos al sol". I encara cal dir que els poemes d'avui prediuen una obra assaonada i definitiva que enriquirà amb una forta personalitat les nostres lletres.

Hèctor d'Albors.

Gairebé tots els xinesos saben de llegir i escriure, la qual cosa en si ja és un gran element civilitzador. Afegiré que les lectures que ocupen l'estudiant no són pas les de novel·les amoroses o d'altra literatura lleugera, com sol passar a Europa, sinó les obres dels filòsofs, escrits morals i molt elevats. Enlloc del món la literatura és més honorada que a la Xina i per la literatura, només, hom devé noble o mandarí; destruir o malmetre un llibre és per als xinesos un acte de barbàrie. Aquest sentiment és mantingut fins a la superstició d'arreplegar piadosament tots els paperots impresos que s'arrosseguen pels carrers i cremar-los per tal que no siguin embrutats ni profanats. Mai no veureu que l'adroguer xinès es serveixi del paper imprès per a fer paperines o paquets.

Sinibald de Mas (1851)

La temperança

La violència i la passivitat, menen molt sovint a resultats iguals.

L'habitud de pensar o d'executar accions excepcionals anul·la l'excepcionalitat.

El no pensar amb res, converteix la inutilitat en una cosa normal.

La normalitat es presenta de totes maneres, exaltada o aclaparada, exhuberant o raquítica. L'excitació contínua malgasta una quantitat enorme d'energies. La passivitat les fa inútils. Un terme mig: la temperança. Aquesta permet el manteniment de l'equilibri entre els dos abims.

Una vida sense una finalitat, és quelcom purament mecànic. Es un cas que el desconec en absolut, però tinc la certitud que existeix.

La vida lògica, comporta la lluita per assolir una fita preconcebuda. En la lluita, neix el neguit i mena fins a moments d'excepció. Es necessari un temperament excepcional i una força de voluntat formidable, per retornar a la normalitat. Això esdevé dificilíssim en l'adversitat. Quan s'obté, però, es posseeix l'eina més útil per fabricar-se el triomf.

En aquest cas l'èxit és segur. La més o menys prompte consecució, depèn de la qualitat i quantitat d'obstacles a vèncer.

La temperança manté la sensibilitat amb la pell fina i a l'aguait. Com que l'esforç no és superior a la capacitat de treball, aquest pot ésser seguit i sense desviacions.

La temperança fa possible la passivitat útil i dóna un relleu enorme al moment d'excepció.

Discutint amb temperança, sinònim de serenitat, és possible la conversió de passius predisposats.

Totes les situacions són normals. L'anormalitat radica en el canvi i aquest justifica, mentre s'afectua, l'adopció d'una posició adequada. La passivitat inútil és la negació de la vida.

No s'hi val a confondre la temperança amb el seny. Aquest està subordinat a una colla de coses agradables i obliga fins a fer fer bestieses en públics quan s'ha adquirit la fama de pallasso. La temperança es comporta per tot arreu i sempre, d'acord amb els principis fonamentals de les «lleis no escrites» de Sòcrates. Plató i Xenofon, amb el seu seny adaptaren aquestes lleis a les seves conveniències de polític i de guerrer, respectivament, i arribaren a satisfer la majoria de les seves ambicions, l'única finalitat de les quals era una benestança individual.

Antisthene, per repetir les veritats del Mestre, fou empresonat per mentider.

Els moments de màxima exaltació són naturals en la temperança, perquè a l'avançada es compta amb el domini de si mateix per retrobar la serenitat i fins per no perdre-la mai.

La temperança no exigeix un gest beatific, ni el posat angelical. Es l'actuació noble sense premeditació. Es l'adaptació natural de l'individu a les coses que l'envolten. Es el no evitar una situació difícil per una de poc digna. Es l'orgull de saber-se mereixedor de la pròpia estimació.

Evitar el penediment d'actes comesos, és fer-se guardador d'un bell recull de records.

Quan en la vida es persegueix quelcom gran, sa i veritat, la temperança és relativament fàcil, però n'hi ha tants que van darrera d'espectres que els omplen la vida d'exaltacions i aclaparaments, que arriba un moment que, atuïts i esmaperduts per aquests sotracs desacompassats i brutals, perden la fe i el coratge i se'ls fan durícies a la sensibilitat.

Cal per aquests morts-vivents o homes-estómac, un daltabaix formidable; potser en el desgavell retrobarien la seva ànima.

ROC.

T R I B U N A

Ja el teniu..?—Ha estat ja tant comentat, i amb un parer gairebé unànime, que a la fi tothom ha acceptat—amb la indiferència enutjosa que són acceptades habitualment les coses naturals i fatalíssimes—, el tòpic de què el nostre poble és el més renegaire del món.

Diuen, els qui han corregut la Ceca i la Meca, que a cap país no és tan popular la blasfèmia, com a Catalunya. Nosaltres, que no ens hem mogut mai d'aquest triangular recó de món—d'aquest triangle d'amors, de neguits, d'il·lusions—no sabem tota la justa veridicitat d'aquesta afirmació. Ens sembla, però, àdhuc sense haver viatjat, o com a conseqüència de la nostra vida de sibarita, precisament, ens sembla, dèiem, molt difícil d'ésser superada la densitat de malparlats d'ací. Seria, tanmateix, ben curiós de poder conèixer els motius d'aquesta excessiva profusió de llengües tarades de casa nostra.

No renega solament aquell carreter típic, que tots coneixen, del carro encallat i les xurriaques a les mans; no és tampoc una excepció en renegar, el menestral que ha hagut de negligir els seus estudis d'infant; reneguen també, i amb tota la boca, el senyoràs tan mudat i el doncell tan elegant. I, encara, l'infant que no té noció de l' exactitud dels seus mots, ja comença a dir renecs, la qual cosa fa una gràcia de no dir.

Mireu, mireu el que diu el calendari de l'Obra del Bon Mot, el magnífic present que ens ofereix cada any *Ivon l'Escop*, el paladí del bell parlar. Diu, entre moltes altres coses: «La blasfèmia és el llenguatge dels que no saben parlar». «No pel vestit és judicada una persona, sinó pel seu llenguatge».

¿Ja el teniu ben plantat aquest calendari, a casa vostra?—P. M. P.

El misteri dels anys.—Tothom recorda—es diu,—les hores passades d'una faisó més o menys punyent, més o menys xiroia; però les que vindran són un misteri.

Analitzant fredament i real caldrà, però, convenir que aquest misteri no es troba precisament entre les pendolades dels rellotges; ha estat necessària la intervenció de l'home, i, és clar, aquest així ho creu.

Heus ací que el temps, sinònim d'infinit i de vida, no és pas una cosa arcana substantivament, car l'existència, des que l'acceptem, ens és natural. Però quan el cervell no és una divinitat, ha dividit el temps, l'ha classificat; n'ha dit d'ell: segles, anys, dies; temps passat, present i esdevenidor, etc., i finalment hom ha fet una sola deducció: la meva vida té uns quants anys; i prou.

Lamentable error, car el temps ni passa ni ve; és.

I ara un petit consell als lectors i lectores que siguin supersticiosos: permeteu-me la ironia.

Els que temeu les últimes batallades de les dotze i és possible que creieu que després d'elles ixen els mals esperits pel món, recordeu tan sols que no hi ha cap rellotge que vagi exacte i que, uns quants quilòmetres més lluny, són les dues o les deu i, en fi, que de les hores i els anys i llur misteri, només existeix en l'esperit de cadascú. No és, doncs, el misteri dels anys; és el misteri dels homes.—J. B. C.

Fulls de calendari.—Ara hem encetat l'any i, així mateix, també hem encetat els dos blocs catalans de calendari que rivalitzen amb el nom del personatge guimerià, d'alt relleu, que immortalitza «Terra Baixa».

¿Què us diré? Havíem pensat escriures aquest comentari, potser, dels tres cents seixanta cinc dies que compta l'any, tots aquests dies llevat de tres o quatre. Sempre obtàvem per fer-ho l'endemà; sempre, però, un bri d'esperança ens feia ajornar-nos-el. Aquest bri—menut, minúscol,—cada dia, cada endemà, s'anava empetitint més, més, més, fins que s'esvaí—com vaporitzat—del tot. Fou quan decidírem la resolució de no llegir cap més full de calendari. Fou quan ens donàrem fermança de no ajornar ja més aquest comentari, el qual—perquè no se'ns digui que «llencem pedres al nostre propi terrat»—no donem fins avui, ara que tothom ja ha adquirit el seu bloc, a la publicitat.

¿Cal dir que aquests blocs dels quals parlem—d'ambdós editors—són dolents? Si cal dir-ho—si cal tornar-ho a dir,—preguem al company caixista que ens ho faci dir en majúscoles; així: DOLENTS. Són dolents perquè la seva general literatura és ximple, és carrinclona, és poca-solta. Perquè cap criteri intel·ligent, cap espurna de cultura literària, cap distinsió de vera espiritualitat no n'ha menada llur compaginació. Perquè el pobrissó qui de bon matí arrenca el full i el llegeix, tot el dia es troba decandit i voltat de tenebres.

S'objectarà que l'home qui vol llegir bo, que es procuri els llibres. Bé. ¿Però no fóra ben bonic que, en asseure's un home al despatx, a l'hora matinal, en fer la primera feina o abans de fer-la, fos sorprès per un bell vers de Carner, de Maragall, de Lòpez-Picó? I qui diu un vers, diu un fragment d'article o bé alguna màxima de tants i tants bons autors com Catalunya compta i ha comptat tostemps. No hi fa pas res que hi manqués laineditat; també és procedent de rescalfat tot el que hom publica avui en els fulls de calendari. Si la literatura dels fulls fos ben escollida—i podria seguir-se, per això, una orientació cronològica d'efemèride, per a fer-los interessants,—ultra de la bona qualitat del text, trobaríem un gaudi en llegir—en rellegir—la sorpresa literària del dia.

No sabem com seran aquests blocs en l'any que som. Millor que els editors s'haguessin adonat d'antuvi de les nostres observacions. Si no és així, potser caldria publicar un comentari parell a aquest, durant, precisament, la mateixa última setmana de fi d'any..—S. R. i R.

Premsa Catalana

Darrerament la nostra revista ha establert el canvi amb les publicacions següents: *El Dia*, de Terrassa; *Crònica Targarina*, de Tàrrega; *La Comarca de Vich*, de Vich; *Joventut*, de Valls; *El Bisbalenc*, de La Bisbal, i *Butlleti del Centre de Lectura*, de Reus.

Aquestes publicacions, junt amb totes les altres amb les quals fem l'intercanvi, figuren en el «Servei Públic de Premsa» que la nostra Redacció té instal·lat a la Biblioteca Popular Catalana del Poble Nou.

—Retallem del nostre estimat confrare *L'Ona*, de Vilassar de Mar:

«Advertim a n'els nostres subscriptors i protectors, que si tenen necessitat o interès de consultar la premsa catalana, estarà a la seva disposició en la nostra redacció a les hores de despatx. Cal esmentar que fem l'intercanvi amb la major part d'ella.

Imitem el bon exemple del volgut confrare POBLE NOU, car és digne d'imitació i seria altament bell que cada publicació ho portés a cap.—G.»

—Copiem, així mateix, de *L'Agrícola*, de Sant Sadurní d'Anoia:

«Posem a disposició de nostres amics la premsa que rebem per si desitgen tenir alguna guia o adquirir alguna coneixença que els sigui útil.»

—Interessantíssim en tots conceptes és l'extraordinari que ha publicat el reeixit *Diari de Mataró*, el dia 31 de desembre proppassat, en motiu d'escaure's la data de fi d'any.

—Tota la premsa catalana, sense excepció, ha dit el seu pensar sobre la ressonant Exposició del Llibre Català, a Madrid. Ho constaten amb goig encara que POBLE NOU no ha pogut unir la seva veu als diferents comentaris exposats, no pas per negligència, sinó «per causes ben estranyes a voluntat de la Redacció».

Innocència... o ignorància

Vaig llegir un article inserit a la revista *La Dona Catalana*, signat per un nom femení. En ell es deia que "la salvació de la humanitat estava a les mans de les mares." Com? Educant els plançons que vénen.

No és l'autora del dit article la primera, ni serà l'última, que ix en defensa de la cultura que tant ens manca. Tot m'està perfectament bé, però cal tenir en compte que si volem un planter d'homes guarits de totes les impureses que desgraciadament ens ofeguen, els pares deuen donar-ne exemple. A molts els manca la instrucció que necessiten per donar-la a llurs fills. Molts actes o accions podria retreure per demostrar que, si es volen els deixebles bons, bons han d'ésser els mestres. Si els últims són dolents, dolents seran els primers. Després d'haver llegit el dit article, faig aquestes quartel·les per a demostrar amb una raó de pes el que més amunt deixo escrit. Combatre la mentida. Ningú no vol ésser mentider; tothom s'enutja si així se'l qualifica; tothom pregona que la mentida és un vici o defecte, que rebaixa a l'ésser que s'hi empara i, en canvi, tots mentim. Cert és que en alguns casos, la mentida és necessària. En lloc de corrompre la persona que menteix per una causa noble, la purifica.

La que no està mica bé, és la que diuen els pares a llurs fills per la diada dels Reis. Se'ls enganya. Per què? Per ésser més tard, ells, els enganyats.

Jo he sentit explicar que en la dita festa, la innocència dels nins és molt bonica; que els fa viure uns dies plens d'il·lusió, i que l'alegria que tenen és gran. Jo puc refusar en part aquest argument dient que no és innocència, sinó ignorància, perquè els hi haveu falsejat la veritat. A més, quan tenen certa edat, són els més ganassots que diuen als petits:—No t'ho creguis, noi; les joguines no les porten els Reis, les compren els pares.»—El que és astut, calla i fa veure que no sap res, i així enganya els seus pares amb una innocència ben estudiada. El que és feble i se li escapa de dir ço que els amics li han dit, allavors els pares s'enfaden; i ja no els hi volen comprar res perquè ja ho saben tot». Aquestes són les úniques explicacions que donen certs pares referent al significat d'aquesta festa. Total: dos mentitiders, tres enganyats, una desil·lusió i un desengany.

També hi ha el costum de dir:—Aquest any potser els Reis no et portaran res... Són tan pobrets!..—i, a l'endemà, aquella criatura veu els seus amiguets amb sabres, pistoles, soldats... (que s'haurien de canviar per altres objectes més infantils i alhora més instructius,) i allavors salta del fons del cor una espurna d'enveja, tot pensant:—Tan pobres són que han tingut joguines per uns, i per altres no?—

De l'enveja a la rancúnia contra els Reis sols hi ha un pas. El que és resignat, bé: es conforma amb la seva dissort; però en el que es rebel·la, els pares es veuen obligats anar a una tenda i satisfer els capricis del noi. ¿Què hem guanyat? Res. Mentint, ¿què perdem? La Virtut d'aquella criatura.

Doncs, bé; aquests costums s'haurien de soterrar i fer-ne florir un altre per l'estil.

...Hi hagué un jorn que vingué un nin al món. Era tanta la seva bondat, que uns senyors, Reis d'aquelles contrades, volgueren premiar-li les seves virtuts donant-li un sens fi de coses...—Així és, fill meu, que tots els anys celebrem aquesta festa perque tu et recordis d'aquell nin i perquè siguis igual que ell. I si ets bo, nosaltres, els teus pares, tot imitant en aquells Reis, també et donarem joguines i dolços i, més que tot, això: tot l'afecte nostre. Però en el ben entès que has de complir els nostres bons consells...—

Jo crec que les criatures tindrien la mateixa il·lusió i alegria, si tots els pares obressin així.

Es cert que és una tradició i l'hem de continuar. Sí. Continuem-la; però cercant la mateixa causa amb diferents normes. Continuem-la, sí, però sense engany, sense mentides, que lluexi sempre la veritat tan bella i pura com la llum del dia.

M. FILELLA i LLOBET

Tristesa

Una greu tristesa m'estabella el cor
i el plor, com argolla, em nua la gola;
no vull que em torturi tanta amargantor...
però una dolça llàgrima cara avall rodola.
Es any nou. Comença amb cruel ferida:
la fembra qui estimo ha fugit de mi
i com que ella i ella és només ma vida
em trobo entristit, sol en mon camí.
Any nou! I m'estabella la rosa del cor
l'angoixa punyent qui em nua la gola,
i quan d'ella intento oblidar el record
una dolça llàgrima cara avall rodola.

M. DE PRADA i REINAL

VEUS I CRITS

D'ací estant podran llançar-se idees i assenyalar-se errors d'ordre espiritual, urbà artístic, societari ,etc., sense que en cap cas s'entengui que la Redacció d'aquesta Revista aprova o que s'identifica amb les idees exposades, de les quals són només responsables llurs signants.

Col·laboració femenina

Sr. Director:

Vaig llegir el comentari signat per J. B. C. a la secció «Tribuna», en el número 67 d'aquesta Revista, titulat «Col·laboració femenina , i haig de dir que estic d'acord amb què és de doldre que les poblenovines no es vegin amb cor per a col·laborar a POBLE NOU. Són tantes, però, les coses en què les noies d'aquesta populosa barriada no tenen l'ànim de col·laborar! I parlo d'obres essencialment femenines només i amb obligació d'atendre-les.

El viure en nuclis obrers comporta forçosament, per part de les persones de coneixement qui han rebut alguna instrucció i tenen bona voluntat, adonar-se de les necessitats espirituals i materials de l'ambient que ens rodeja.

Ensenyar l'ignorant assistint algun dia determinat a les escoles gratuites, és col·laborar de manera molt eficaç al milloramento dels germans que viuen a prop nostre.

Vestir el despullat; i si alguna no sap com fer-ho i no coneix palpablement aquestes necessitats, que vagi al rober parroquial i l'assabentaran de la gran diferència entre les peticions constants de tota mena d'auxilis i les poques persones piadoses que hi porten el seu treball.

Altres voltes s'ha dit en aquestes mateixes planes, la necessitat de les conferències de Sant Vicens de Paul; i és la dona precisament, tant si té posició com no, qui té d'atendre aquestes necessitats, sinó amb les seves pròpies almoines, posant-hi l'esforç per propagar-les arreu perquè els qui viuen amb els ulls tancats d'esquena als nostres germans desvalguts, s'adonin de com és molt precís ajudar-nos els uns als altres.

¿No us sembla, senyor J. B., que és precís que la donzella comenci primer per aquestes col·laboracions tan exquisidament femenines?

Quan una noia té una veritable passió per les lletres, bé prou que s'hi llança sense esperar insinuacions de ningú; no la insteu, doncs, a fer literatura, la qual cosa vosaltres mateixos fóreu els primers a criticar. Procureu que posi el seu esforç en obres socials, que és un camp prou extens per a sembrar les delicadeses del seu esperit i del seu cor.

JORDI SENSAT

L'eterna llei

A *J. E. F.*

¿Què mira—com vel d'ombra—vostra cara,
perduda al lluny, mig freda i rictus trist?
Company, si haveu perdut la vostra mare,
¿qui l'existència de la mort ha vist?

¿Qui la coneix aquesta avara dama
de riure irònic i esmolada falç?
¿Qui ha vist alçar la seva ardenta flama
que viu empesa d'un prestigi fals?

Amic, ningú l'ha vist. La mort és vida;
la seva passa purament mentida:
eterna llei és la transformació.

Res no mor, car ço que d'ella sentia,
¿no és encara en vostra companyia
com estela de confortant clarô?

D. GIMENEZ i BOTEI

Poble Nou enfora

La Veu de Catalunya, en les seves edicions corresponents al vespre del 31 de desembre proppassat i al matí del dia de Cap d'any, va publicar una plana dedicada al nostre suburbi, en la qual figuraven dos bonics clixés de diferents indrets de la barriada. També inseria diversos articles, entre els quals hi havia el que a continuació ens plau reproduir, titulat "Les forces espirituals":

"La barriada—aquesta barriada que val per moltes ciutats—de la qual ens ocupem en la fulla present, és un centre no solament industrial i comercial de produccions materials, sinó que alhora s'hi engendra un nou esperit de civilitat i la cultura hi té conreadors devotíssims que aporten coloració especial al to de la nostra cultura.

La iniciativa i l'esperit emprenedor en les etapes més enlairades de l'esperit, han fet florir entitats d'una qual.litat cultural cívica remarcable.

No és possible davallar ara a posar algun comentari per a totes les entitats que sobresurten en aquest centre industrial.

Però és evident que n'hi ha que s'imposen per la seva actuació albiradora i per la seva embranzida fecunda i noble. Ens ve tot seguit a la memòria el nom de l'Agrupació Excursionista Júpiter, rusc exemplar, entitat que s'ha conquerit l'anomenada que ha transcendit i ha irradiat pertot. Precisament, fa pocs dies que s'hi feia brillantment un cicle de conferències de literatura notabilíssimes i que la premsa va posar de relleu oportunament. Un altre vell exemple són les Escoles del Poble Nou, un niu deliciós, d'un ambient distingit i serè. L'Escola del Poble Nou ha realitzat una tasca de primera categoria, i en ella també han tingut lloc nombrosos actes culturals, manifestacions literàries i artístiques que han atret l'"élite" de l'esperit.

Després tampoc no ens sabem estar d'esmentar aquesta fornal roentíssima del Centre Moral. El Centra Moral del Poble Nou, que té influència sobre tot aquell gran nucli de Sant Martí i del Poble Nou, és una institució de les que difícilment tenen parió, i que representa la realització d'un esforç formidable, significa una empenta espiritual que ha de desbordar en dolls d'una eficiència innegable.

També, finalment, podríem encara esmentar la notable revista "Poble Nou", d'un caient ben propi, d'un gust reexit, i d'una vivacitat que fa plaer de veure i de llegir. Una publicació plena d'inquietuds i escrita de cara a les manifestacions culturals més noves".

RETALLETS

El nostre benvolgut confrare *La Veu de Sant Martí*, segons ens diuen, ens ha adreçat darrerament una al·lusió.

Molt a desgrat nostre no podem donar la satisfacció d'una resposta a l'estimat col·lega, pel simple motiu de no haver rebut a la nostra Redacció—en atenció al servei de canvi que per la nostra part mai no s'interromp,—el citat número que ens al·ludia.

I no se'ns digui que nosaltres som sorts. Millor serà dir que *La Veu de Sant Martí* ens resulta, per nosaltres, una *veu* atònica.

= =

Ben trobat el títol de «Constel·lacions» que porta el llibre de poemes que l'excellent poeta avantguardista Sebastià Sànxes-Joan acaba de publicar.

Efectivament: hi ha qui diu que alguns poemes «fan veure les estrelles».

= =

L'Exposició del Llibre Català, a Madrid, ha tingut un éxit formidable, vertaderament impressionat.

Ha estat tan grandiós, tan insospitat l'èxit, que fins en tocaren funestes conseqüències. Passarà com aquell qui assaboreix força dolços i llamins... i després ha de fer llit.

= =

La música del «Jutjament de Midas», de Gréty, fou xiulada a la Cort i aplaudida a París.

Voltaire escrigué la següent quarteta al compositor:

«La Cort ha xiulat els teus cants;
per París són meravelles.
Gréty: les orelles dels grans
són molt sovint grans orelles».

URBANITZACIO I MILLORES

Una brigada.—Davant del mal estat en què han quedat mants carrers del nostre districte a causa de les pluges d'aquests darrers dies, l'Ajuntament, amb molt bon encert, ha acordat destinar una nombrosa brigada per tal d'arranjar-los.

Cal lloar el zel, un xic insòlit, que en aquesta avinentesa ha palesat l'Ajuntament envers el nostre districte; i per tal que la seva bona intenció resulti més eficient encara, ens permetem d'indicar-li, a més d'altres qui en són força necessitats, particularment els carrers del Taulat, Bach de Roda i, sobre tot, el carrer de Tortellà, tots els quals mereixen una ràpida atenció pel fet de trobar-se gairebé totalment intransitables.

Cobriment de recs.—Han començat els treballs de cobrir de terres els recs que hi havien al carrer de Pere IV, des de la línia de M. S. A. al Pont dels Angels.

AQUEST NÚMERO DE POBLE NOU HA ESTAT PASSAT PER LA CENSURA DEL GOVERN CIVIL

La Diada dels Reis

En motiu de la Cavalcada de la Societat Coral «El Sabre de Plata»

La nit és força bella i riallera.
Pels freds carrers els Reis amb goig cavalquen
i amb ritme triomfal qui vessa festa
uns músics alegrois els acompanyen.
S'acosta poc a poc la gran gatzara.
En l'interior d'humil i pobre casa
on la desgràcia impera cega i folla,
uns tendres infantons salten amb joia
ensems que sa mare, trista, plora.
En el carrer ja ha entrat la cavalcada:
tothom amb crits saluda sa arribada
i es fa imponent sa magnitud serena.
La música de cop fa punt d'espera
i el Reis de joguets omplen i de dolços
el balcó del costat on són feliços.
I aquells pobres infants, inquiets, esperen.
Però aquells Reis creats per gent tan bona,
assabentats que allí hi ha la pobresa,
curulls de goig i amor no els abandonen
i, com els altres sers, llurs cors alegren.
La música de nou torna a sentir-se
i la gatzara creix i es fa més forta;
els Reis van fent sa via benaurada,
i mentre la alegroia cavalcada
d'aquell carrer poc a poc va allunyant-se,
la pobre mare, amb els ulls plorosos,
va besant els fillets i, bo i besant-los,
beneeix aquella obra humana i santa.

M. MORENO i OLIVAN

CARNET DE NOVES

POBLE NOU
REVISTA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER LOPE DE VEGA, 7.-BARCELONA-P N.
Subscripció: 1'50 pessetes trimestre
Número solt: 30 cèntims
Surt els diumenge primer i tercer de cada mes

SETMANARI INFANTIL.—Per a sortir a primers del vinent mes de febrer, està anunciat el setmanari per a infants "Jordi". Hi col.laboraran una sel.lecció de notables escriptors i dibuixants catalans, i sembla que "Jordi" té el bon propòsit de bandejar l'anomenada "literatura blanca" que cria una joventut pejorativament sentimental, malaltissa i fada.

Que sigui ben vingut "Jordi".

HOMENATGE ARNAU.—La Comissió Organitzadora de l'Homenatge al mestre poblenoví senyor Eduard Arnau, ens tramet en data 10 del present mes, per a la seva publicació, la següent nota:

"Cada dia regna més entusiasme en el clos d'aquesta Comisió, per a que l'homenatge projectat al laboriós mestre senyor Eduard Arnau revesteixi la major solemni-

tat i l'èxit més esclatant. Noves idees i noves iniciatives són exposades en cada nova reunió de la Comissió, i tot fa preveure que els actes que integraran el dit homenatge no desdiran gens de la personalitat i del relleu que té la figura del citat mestre.

Cada dilluns, de 8 a 9 de la vetlla, aquesta Comissió Organitzadora es reuneix a l'estatge social de l'Agrupació Excursionista Júpiter (Passeig del Triomf, 50), on amb gust rebrà així mateix les visites i opinions que vulguin fer-li els deixebles i ex-deixebles de l'Acadèmia Arnau.

Trobant-se també força avançats els treballs fets fins avui per la Comissio, ens plau fer públic que molt properament hom podrà veure'n una realització pràctica i vistent".

ERRADA.—En les respostes al concurs obert per "La Moda Anglesa", publicades en el nostre darrer número, per un error del linotipista, es feia constar el "Manresa" com l'equip campió de la resposta del senyor Vicens Bernades, en lloc de dir el "Júpiter".

Ens plau declarar-ho així per als efectes consegüents.

OBITUARI. — El passat dissabte dia 7 del present mes, va tenir lloc l'acte de l'enterrament de l'antic poblenoví senyor Esteve Casanoves Bonamich, pare de l'insigne escultor català Enric Casanoves.

Amb tot i ésser situada al Guinardó la casa del finat, vam constatar la presència de nombrosos poblenovins al luctuós acte, la qual cosa palesa les moltes simpaties que gaudia entre nosaltres el malaguanyat desaparegut. També veiérem en l'acompanyament a diversos artistes i intel.lectuals catalans.

Ens identifiquem amb la dolor que afligeix la família tota del finat i especialment amb el desconhort del seu fill i distingit amic nostre Enric Casanoves.

CARTELL POBLENOVÍ D'ACTES I FESTES

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 15.—Tarda, ball.
Dissabte, dia 21.—Nit, extraordinari ball de Sant Antoni.
Diumenge, dia 22.—Tarda i nit, ball extraordinari.
Diumenge, dia 29.—Tarda, sardanes.
Dijous, dia 2.—Tarda, sardanes
Diumenge, dia 5.—Tarda, ball de quintet.

Cooperativa Pau i Justícia

Diumenge, dia 15.—Nit, ball.
Dissabte, dia 21.—Nit, ball de Carnestoltes.
Diumenge, dia 22.—Nit, ball.
Dissabte, dia 28.—Nit, ball de Carnestoltes.
Diumenge, dia 29.—Nit, ball.
Dijous, dia 2.—Nit, ball.
Dissabte, dia 4.—Nit, ball de Carnestoltes.
Diumenge, dia 5.—Nit, ball.

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 15.—Excursió.
Divendres, dia 20.—Vetlla, conferència.
Diumenge, dia 22.—Excursió.
Divendres, dia 27.—Vetlla, conferència.

Cooperativa L'Artesana

Diumenge, dia 15.—Nit ball
Diumenge, dia 22.—Nit, funció teatral.
Diumenge, dia 29.—Nit, ball.
Diumenge, dia 5.—Nit, funció teatral.

Ateneu Colom

Dissabte, dia 14.—Nit, ball continu.
Diumenge, dia 15.—Tarda, ball.
Dissabte, dia 21.—Nit, ball amb exhibicions.
Diumenge, dia 22.—Tarda, ball.
Dissabte, dia 28.—Nit, ball extraordinari
Diumenge, dia 29.—Tarda, ball.
Dijous, dia 2.—Tarda, ball.

Club Deportiu Júpiter

Diumenge, dia 15.—Partit de campionat contra el «Manresa», camp forà
Diumenge, dia 22.—Partit de campionat contra el «Martinenc», camp local.

Centre Moral

Diumenge, dia 15—Tarda, Sardanes.
Diumenge, dia 22.—Tarda, festival.
Diumenge, dia 29.—Tarda, funció teatral.
Dijous, dia 2.—Tarda i nit, Cinema
Diumenge, dia 5,—Tarda i nit, cinema

Centre D. Republicà Federalista

Diumenge, dia 15.—Nit, ball.
Diumenge, dia 22.—Nit, ball.
Diumenge, dia 29.—Nit, ball.

Carnaval de 1928

Bolas, serpentines i confetti

Consulteu preus

Ramon Valls

Representant

Balboa, lletra O, 2-2 Barcelona

IMP. F. SABORIT, TAULAT, 54.-P. N.

J. M. Campdesunyer

Sastre

Wad-Ras, 3 2, baixos Poble Nou
davant Cafè Aliança

Camisers

Boqueria, 36 i 38
Ronda Sant Pere, 16 Barcelona

Ganivets, navalles, tisores

i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles

i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3-BARCELONA

DAVANT L'ESGLÉSIA

Fill d'E. Bruguera

Carrer Riereta, 28
Telèfon A 3772

Compressors d'Aire

BOMBES DE BUIT Sistema «Planche» patentat

Grans rendiments · · Grans pressions · · Preus interessants

Josep Ventosa i Roig

Vermut "Aquila Rosa"

Vins a l'engròs

Avinguda d'Icària, 84 - Barcelona